

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

RACHEL HAWKINS

HEX HALL

FASCINAȚIA

Traducere din limba engleză
ANA DRAGOMIRESCU

P A R T E A I

„Mă întreb dacă n-am fost schimbată peste noapte. Să vedem: *eram* aceeași când m-am trezit de dimineață? Mai că pot să-mi amintesc mici diferențe. Dar, dacă nu-s aceeași, următoarea întrebare este: cine-s eu atunci? Ah, asta-i marea enigmă!“

*Aventurile lui Alice în Țara Minunilor*¹

¹ Aici și mai departe, citatele din *Alice* sunt date după textul ediției românești publicate de Editura Didactică și Pedagogică în 1971, tradus din engleză de Bogdan Popescu. (n.tr.)

CAPITOLUL I

Sunt momente în care magia e chiar nasoală.

Sigur, e foarte tare când o folosești ca să-ți schimbi culoarea părului, să zbori sau să transformi ziua în noapte. Dar, de cele mai multe ori, magia tinde să se termine cu explozii, cu lacrimi sau să te lase întinsă pe spate, undeva la naiba-n cărți, cu senzația că un pitic sapă după diamante în țeasta ta.

Bun, poate că ultima parte mi se întâmplă doar mie.

Unul dintre dezavantajele călătoriei cu un Itineris – un soi de portal vrăjit care te poate duce dintr-un loc în altul – e efectul teribil pe care îl are asupra corpului. De fiecare dată când făcusem un astfel de drum, sfârșisem prin a mă simți de parcă fusesem întoarsă pe dos, însă acum îmi era mai rău ca niciodată. Efectiv tremuram. Sigur, asta putea fi și din cauza adrenalinei. Aveam senzația că inima încearcă să mi se arunce afară din piept.

Am inspirat adânc și am încercat să-mi domolesc pulsul galopant. Bun. Itineris-ul mă lăsase... în fine, undeva. Încă nu mă lămurisem exact unde, și asta mai ales pentru că nu eram în stare să deschid ochii. Oriunde aș fi fost însă, era un loc tăcut și foarte cald. Mi-am trecut mâinile pe pământul de sub mine. Iarbă. Câteva pietre. Niște bețe.

Am tras aer în piept și m-am gândit să-mi ridic capul. Dar, numai la ideea de a încerca să mă mișc, toate terminațiile mele nervoase s-au revoltat: „O, da, vezi să nu!”

Gemând, mi-am încleștat dinții și am decis că era un moment la fel de bun ca oricare altul să evaluez situația.

Până azi-dimineață, fusesem un demon aflat în posesia unor puteri supermegafantastice. Din cauza unei vrăji de legare, toată

această magie dispăruse. Mă rog, mai exact, nu dispăruse; încă o simțeam fremătând în mine precum un fluture sub sticlă. Dar nu puteam ajunge la nici una dintre puterile mele, așa că era ca și cum mi-ar fi dispărut.

Cine mai dispăruse? Cea mai bună prietenă a mea, Jenna. Și tata. Și Archer, tipul de care eram îndrăgostită. Și Cal, logodnicul meu. (Da, am o viață amoroasă complicată.)

Pentru o clipă, durerea de cap mi s-a părut o nimica toată în comparație cu durerea care mi-a străpuns pieptul când m-am gândit la ei patru. Sincer, nu știam pentru cine ar fi trebuit să-mi fac mai multe probleme. Jenna era vampir, ceea ce însemna că își putea purta singură de grijă, însă îi găsisem piatra sângerie zdrobită pe podeaua Abației Thorne. Principala misiune a pietrei sângerii era s-o protejeze pe prietena mea de efectele secundare ale vieții de vampir. Dacă îi fusese luată în plină zi, soarele avea s-o ucidă.

Apoi era tata. El fusese supus Deposedării, ceea ce însemna că era și mai neputincios decât mine acum. Eu măcar îmi păstrasem magia, așa nefolositoare cum era. Puterile tatei se pierduseră pentru totdeauna. Ultima dată când îl văzusem, zăcea într-o celulă, palid, inconștient, acoperit cu tatuaje vineții rămase după ritual. Archer fusese cu el și, din câte știam, amândoi se aflau încă în celula aceea când Abația Thorne fusese atacată.

Încă erau captivi când Consiliul o folosisese pe Daisy, un alt demon, ca să incendieze clădirea.

Cal intrase în abația cuprinsă de flăcări ca să-i salveze, dar înainte îmi spusese să iau Itineris-ul ca să mă duc să-mi caut mama, care, cine știe de ce, era împreună cu Aislinn Brannick, conducătoarea unui grup de vânători de monștri. Deși, de vreme ce familia Brannick mă considera *pe mine* un monstru, nu-mi dădeam seama ce căuta mama cu ele.

Așa ajunseseam să zac întinsă pe spate, chinuită de durerea de cap, ținând încă strâns în mână sabia lui Archer. Poate era mai bine să stau pur și simplu aici și să aștept ca *mama* să mă găsească pe mine. Mi-ar fi convenit.

Am oftat în vreme ce vântul făcea să foșnească frunzele de deasupra mea. Dap, era un plan bun. Să stau întinsă pe pământ și să aștept să fiu găsită.

Dintr-odată, o lumină puternică îmi izbi pleoapele închise, și am tresărit, ridicând mâna ca să mă feresc de ea – orice ar fi fost. Când am deschis ochii, eram aproape sigură c-am s-o văd pe una dintre surorile Brannick stând în fața mea, poate cu o torță sau o lanternă în mână.

În nici un caz nu mă așteptam la o fantomă.

Fantoma lui Elodie Parris, ca să fiu mai exactă, stând la picioarele mele și privindu-mă furioasă, cu brațele încrucișate la piept. Strălucea atât de puternic, încât am mijit ochii în timp ce mă ridicam. Elodie fusese ucisă de străbunica mea cu aproape un an în urmă (poveste lungă) și, pentru că împărtășisem cu ea puțină magie chiar înainte să moară, fantoma ei era acum legată de mine.

– Uau! am spus cu o voce răgușită. Uite, zăceam aici, gândindu-mă că mai rău de atât nu se poate, și, când colo, uite că s-a putut. Uf!

Elodie își dădu ochii peste cap și, doar pentru o secundă, mi se păru că strălucise mai puternic. Își mișcă buzele, dar nu scoase nici un sunet. Unul dintre neajunsurile vieții de fantomă: nu putea vorbi. Judecând după expresia ei și după ce îi puteam citi pe buze, am considerat că era probabil mai bine așa.

– Bine, bine, am zis. Nu e momentul să fim sarcastici.

Folosind sabia lui Archer drept cârjă, am reușit să mă ridic în picioare. Luna nu răsărise, dar, grație luminozității lui Elodie, vedeam în jur... copaci. Mulți. Și cam atât.

– Ai idee unde suntem? am întrebat-o.

Ea ridică din umeri și mimă: „Pădure“.

– Crezi?

Bun, deci chestia cu „nu e momentul să fim sarcastici“ nu începuse prea grozav. Am oftat și m-am uitat în jur.

– E încă noapte, așa că am rămas probabil în același fus orar. Asta înseamnă că n-am ajuns prea departe. Dar e cald. Mult mai cald decât la Thorne.

Respect Buzele lui Elodie se mișcă, și mi-au trebuit mai multe încercări ca să descifrez ce spune. În cele din urmă, am deslușit că era: „Unde voiai să mergi?”

– La familia Brannick, am răspuns.

Auzindu-mă, Elodie căscă ochii, iar buzele începură din nou să i se miște frenetic, spunându-mi fără îndoială cât puteam să fiu de cretină.

– Știu, am zis, ridicând o mână ca să-i opresc tirada tăcută. Niște irlandezi înfricoșători, vânători de monștri, poate n-au fost cea mai bună idee. Dar Cal a zis că mama e la ei. Și nu, am continuat în vreme ce gura ei fantomatică dădea să se deschidă din nou, nu știu de ce. Ceea ce știu e că Itineris-ul pare s-o fi dat în bară, pentru că singura roșcată înfricoșătoare pe care o văd pe aici ești tu. Oftând, mi-am frecat ochii cu mâna liberă. Așa că acum n-avem decât...

Un urllet despică aerul.

Am înghițit în sec, și degetele mi s-au încleștat pe mânerul sabiei.

– N-avem decât să sperăm că, orice ar fi, chestia aia nu vine încoace, am sfârșit fără vlagă.

Un alt urllet, de data asta mai aproape. Auzeam în depărtare ceva înaintând zgomotos prin tufișuri. Pentru o clipă mi-a dat prin cap să fug, dar genunchii îmi erau atât de moi, încât până și a sta în picioare era o provocare. Nici vorbă să fi putut întrece în goană un vârcolac. Ceea ce însemna că aveam să stau și să lupt.

Sau, de fapt, să stau și să fiu sfârtecătă.

– Minunat, am murmurat, ridicând sabia cu un junghi în mușchii umerilor.

Mi-am simțit puterile zvârcolindu-mi-se în stomac și, brusc, m-a cuprins groaza. Eram normală, mi-am amintit eu. Doar o fată obișnuită de șaptesprezece ani, pe cale să înfrunte un vârcolac doar cu... Bun, aveam o ditamai sabia și o fantomă. Probabil ajutau și astea la ceva.

M-am uitat la Elodie. Ea se uita țintă spre pădure, cu o figură ușor plictisită.

– Hei, alo! am spus. Vârcolac la orizont! Ești măcar puțin îngrijorată din pricina asta?

Ea îmi aruncă un surâs afectat, făcând semn înspre propriul trup lucitor. I-am citit pe buze: „Sunt deja moartă”.

– Corect. Dar, dac-o să mor și eu, noi două *chiar* n-o să devenim, ca fantome, cele mai bune prietene.

Elodie îmi răspunse cu o privire care spunea că nu există nici un pericol să se întâmple așa ceva.

Sunetele se întetiră, iar eu am ridicat sabia mai sus.

Apoi, cu un mârâit, ceva mare și furios sări printre copaci. Am scos un mic țipăt ascuțit, ba chiar și Elodie a sărit înapoi. Mă rog, a plutit înapoi.

Pentru o clipă, toți trei am rămas încremeniți, eu ținând sabia ca pe o bâță de baseball, Elodie plutind la câțiva centimetri de pământ, vârcolacul ghemuit în fața noastră. Habar n-aveam dacă era băiat sau fată, dar mi se păru că era tânăr. O spumă albă îi picura din bot. Vârcolacii sunt cam băloși.

Își lăsă capul în jos, iar eu am strâns sabia și mai tare, așteptându-l să țâșnească. Dar, în loc să se repeadă să-mi sfășie gâtul, el scoase un sunet gutural, de jale, aproape ca și cum ar fi plâns.

M-am uitat în ochii lui, tulburător de umani. Dap, cu siguranță lacrimi. Și frică. Groază. Gâfâia din greu, și am avut senzația că era pe fugă de ceva vreme.

Deodată, mi-am dat seama că poate Itineris-ul n-o dăduse în bară atât de rău pe cât crezusem eu. Ceva îl speriasse pe vârcolacul ăsta, și nu-mi puteam închipui decât câteva chestii care erau în stare de *asa ceva*. Niște irlandezi înfricoșători, vânători de Prodigium? În capul listei.

– Elodie... am dat să spun, dar, până să mai scot vreo vorbă, ea se stinse ca un nenorocit de licurici.

Eu și vârcolacul am rămas cufundați în beznă. Eu am înjurat, iar el a scos un mârâit care semăna cu același cuvânt. Preț de câteva clipe, doar cât să-mi închipui că poate mă înșelasem, pădurea rămase tăcută și neclintită.

Apoi totul se dezlănțui dintr-odată.

CAPITOLUL 2

De undeva din fața mea se iscă un strigăt, iar vârcolacul începu să urle. Am auzit o scurtă luptă, urmată de un scheunat ascuțit. Apoi singurul sunet rămas fu răsuflarea mea – aerul care îmi intra și-mi ieșea din plămâni cu un șuierat.

Am surprins o mișcare cu coada ochiului și, instinctiv, am pășit spre ea, ținând în continuare sabia îndreptată înainte.

Deodată, o lumină puternică, mult mai puternică decât a lui Elodie, mă izbi drept în față. Am închis ochii și m-am poticnit. Ceva mă lovi peste brațul întins, îndeajuns de tare ca să mă facă să țip. Mâna îmi amorți imediat, iar sabia lui Archer îmi alunecă printre degete. Încă o lovitură, de data asta îndărătul genunchilor, și m-am trezit pe spate.

Ceva greu mi se așează pe piept, și doi genunchi osoși îmi lipiră ambele brațe de pământ. Am simțit o înțepătură sub bărbie și m-am luptat cu impulsul de a scânci.

O voce ascuțită mă întrebă:

– Ce ești?

Am deschis ochii cu grijă. Lanterna care mă orbise zăcea la vreo jumătate de metru de capul meu, lăsându-mi suficientă lumină doar cât să văd ceea ce părea a fi o fată de vreo doisprezece ani care mi se așezase pe piept.

Fusesem pusă la pământ de o copilă *de clasa a șasea*? Jenant.

În aceeași clipă, metalul rece pe care îl simțeam pe gât îmi aminti că această copilă *de clasa a șasea* avea un cuțit.

– Eu... nu sunt nimic, am spus, încercând să-mi mișc buzele cât mai puțin.

Ochii mi s-au obișnuit repede cu lumina slabă și am observat părul roșu aprins al fetei. Oricât de ciudat ar părea, în pofida

tăișului proptit în gâtul meu și a toate celelalte, primul meu gând a fost: „Ah, mulțumescu-ți, Doamne!”

Poate că era mai tânără decât mă așteptasem, dar, din multe puncte de vedere, fetișcana asta reprezenta tot ce-mi imaginasem că ar fi surorile Brannick. Acestea formau o mare familie de femei – întotdeauna femei, deși bănuiesc că bărbații contribuiau și ei cumva, având în vedere că neamul exista de peste o mie de ani. Descendente ale unei vrăjitoare albe megaputer-nice pe nume Maeve Brannick, își dedicaseră viețile eradicării răului din lume.

Din nefericire, eu mă potriveam cu definiția lor de rău.

Fata se uită urât la mine.

– Ești tu ceva! șuieră ea, aplecându-se mai aproape. Simt. Orice ai fi, nu ești om. Așa că ori îmi spui ce soi de ciudățenie ești, ori te despic și aflu singură.

Am privit-o ținând.

– Ești o fetișcană dură!

Privirea urâtă i se adânci.

– Le caut pe surorile Brannick, am spus în grabă. Și bănuiesc că ești una dintre ele, pentru că... știi tu, păr roșcat, violență și așa mai departe.

– Cum te cheamă? mă întrebă, în vreme ce înțepătura din gâtul meu se transforma într-o durere în toată regula.

– Sophie Mercer, am spus printre dinții încheștați.

Ochii i se măriră.

– Nu se poate! zise, semănând pentru prima dată cu școlărița care probabil și era.

– Ba se poate, am replicat răgușit.

Preț de o secundă părul nesigură, iar cuțitul de la gâtul meu alunecă în jos, poate cu vreo doi centimetri. Atât mi-a trebuit.

M-am rostogolit cu putere într-o parte. Mișcarea îmi întinse ceva din umăr atât de tare, încât îmi dădură lacrimile, dar avu efectul scontat, adică o dădu jos pe fată de pe mine.

Ea țipă, și am auzit un bufnet înfundat, care am sperat din tot sufletul că era zgomotul cuțitului căzut la pământ. Dar nu mi-am permis răgazul să verific. În patru labe, m-am târât către sabia lui Archer. Mi-am încleștat degetele pe mâner și l-am tras înspre mine.

Folosind arma drept sprijin, m-am împins în picioare și m-am întors către față. Ea zăcea încă pe pământ, sprijinită în mâini, gâfâind. Expresia de „cercetașă rea“ îi dispăruse de pe chip; nu mai era decât o puștoaică speriată.

M-am întrebat de ce. Eu încă mă sprijineam în sabie, n-o îndreptasem către ea. Picioarele îmi tremurau foarte tare, eram sigură că vedea asta, și știam că fața mi-e brăzdată de lacrimi și sudoare. N-aveam cum să par tocmai intimidantă...

Atunci mi-am amintit expresia ei când îmi auzise numele. Mă știa sau cel puțin știa despre mine. Ceea ce însemna că probabil știa ce sunt.

Sau ce fusesem.

Am încercat să-i arunc cea mai dură căutătură „sunt o prințesă-demon“ de care eram în stare – lucru deloc ușor, având în vedere că părul îmi atârna peste față și îmi curgea nasul.

– Cum te cheamă? am întrebat-o.

Fata stătea cu ochii ațintiți asupra mea, dar mâinile ei băteau neîncetat pe pământ, fără îndoială în căutarea cuțitului.

– Izzy, răspunse.

Am ridicat din sprâncene. Nu era tocmai un nume care să-ți sădească teama în suflet.

Izzy trebuie să-mi fi citit asta în priviri, pentru că se încruntă.

– Sunt Isolde Brannick, fiica lui Aislinn, fiica Fionei, fiica...

– Bine, bine, fiica unui șir de cucoane fioroase, m-am prins.

Mi-am trecut o mână peste față. Ochii mă dureau și mi-i simțeam parcă plini cu nisip. În viața mea nu fusesem mai obosită. Capul mi-era ca de ciment, chiar și bătaile inimii îmi păreau greoaie și lente. Pe deasupra, mă încerca și o senzație ciudată, sâcăitoare, ca și cum mi-ar fi scăpat ceva important.

Lăsând la o parte toate astea, mi-am îndreptat din nou atenția către Izzy.

– O caut pe Grace Mercer. De îndată ce am rostit numele mamei, am simțit cum în gât mi se formează un nod gros, dureros. Am clipit și am adăugat: Mi s-a spus că e la surorile Brannick, și chiar trebuie s-o găsec.

„Și să mă arunc în brațele ei și să plâng cam o mie de ani“, mi-am zis în sinea mea.

Dar Izzy scutură din cap.

– La noi nu e nici o Grace Mercer.

Cuvintele căzură asupra mea ca niște lovituri de secure.

– Nu, trebuie să fie! am spus.

Imaginea lui Izzy tremură înaintea mea, și mi-am dat seama că o vedeam printre lacrimi.

– Cal mi-a zis că e la familia Brannick, am insistat eu cu vocea frântă.

Fata se îndreptă de spate.

– Ei bine, oricine ar fi Cal, s-a înșelat. În tabără nu sunt decât membri ai clanului Brannick.

„Găsește-o pe mama!“ Țsta fusese singurul lucru asupra căruia mă concentrasem din clipa în care Cal o luase la fugă spre Abația Thorne. Căci, dacă o găseam pe ea, atunci, cumva, totul avea să fie în regulă, iar eu aveam să dau până la urmă și de ceilalți.

De tata, de Jenna, de Archer și de Cal.

Mă cuprinse un val de durere și epuizare. Dacă mama nu era aici, atunci tocmai mă teleportasem în mijlocul teritoriului inamic fără nici un rost. Fără puteri. Fără părinți. Fără prieteni.

În clipa aceea mi-am permis să zăbovesc asupra ideii de a lăsa pur și simplu sabia jos și de a mă lungi la pământ. M-aș fi simțit mai bine întinsă și, pe bune, dacă deja pierdusem totul, ce mai conta ce urma să-mi facă făptura asta micuță cu porniri criminale?

Dar, la fel de repede, am alungat naibii gândul. Nu se putea să fi supraviețuit atacurilor demonice, duelului cu strigoi și exploziilor cu sticlă demonică doar ca să sfârșesc ucisă de

Respect o Scufiță Roșie. Fie că mama era aici, fie că nu, eu tot aveam să supraviețuiesc.

Am strâns degetele pe mânerul sabiei până când am simțit metalul tăindu-mi pielea. Mă durea, însă era bine. Asta mă putea împiedica să leșin, lucru care, la rândul lui, o putea împiedica pe Izzy să mă disece – sau, mă rog, orice le făceau surorile Brannick demonilor.

Foștilor demoni. Nu contează.

– Deci voi aveți o tabără, am spus, silindu-mi creierul să lucreze. E... mișto. Pun pariu că are buncăre și sârmă ghimpată.

Izzy își dădu ochii peste cap.

– Dăăă!

– Bine, deci tabăra asta. Unde mai exact...?

Fraza rămase neterminată, căci pământul începu să se legene. Sau poate eu eram cea care se legăna dintr-o parte într-alta? Iar lumina devenea tot mai slabă pentru că lanterna era pe moarte sau pentru că ochii mei nu mai funcționau?

– Nu! Nu, *n-am* să leșin!

– Ăăă... Ești bine?

Am clătinat din cap.

– Am vorbit cu voce tare?

Izzy se ridică încet în picioare.

– N-arăți prea bine.

M-aș fi uitat urât la ea dacă ochii mei n-ar fi avut lucruri mai importante de făcut – de pildă, să nu-mi pice din cap. Un clănțănit zgomotos îmi umplu craniul, și mi-am dat seama că erau dinții mei.

Minunat! Intram în stare de șoc. Foarte... *neconvenabil*.

Genunchii începură să-mi cedeze, și am apucat mai strâns mânerul sabiei, încercând din răputeri să rămân în picioare. „Sabia lui Archer“, mi-am spus eu. „Nu poți să leșini pentru că trebuie să-l găsești și să-l ajuți...”

Dar era prea târziu. Alunecam spre pământ, iar Izzy se răsucese, evident în căutarea cuțitului.

Brusc, am observat o sclipire palidă venind de undeva din spatele meu. Buimacă, am dat să mă întorc spre ea, gândindu-mă că probabil era o poteră a familiei Brannick. Și atunci am simțit un impuls puternic, aproape electric, străbătându-mi corpul. L-am recunoscut imediat.

Magie.

Am rămas complet nemișcată, dezorientată. Oare puterile mele tocmai...? Nu. Ceea ce îmi curgea prin vene nu părea a fi magia *mea*. Mereu îmi simțisem puterile țâșnindu-mi din picioare, urcând din pământ. Magia asta semăna cu ceva ușor și rece care mi se așeza pe creștetul capului. Ca zăpada.

Ca magia lui Elodie.

„Asta pentru că e magia mea, neroado!” șuieră glasul lui Elodie în mintea mea.

„Ce?” am încercat să spun.

Dar buzele nu voiau să mi se clintească. Un braț mi se ridică, însă nici pe acela nu l-am mișcat eu. Și cu siguranță nu eu am fost cea care a aruncat un fulger auriu din vârful degetelor în spinarea lui Izzy.

Scâncind, fata se prăvăli la pământ.

Am înaintat, cu sabia ridicată, dar, din nou, eram ca o marionetă. Simțeam metalul aspru al mânerului în mâini și durerea pe care mi-o provoca în umeri efortul de a ridica sabia, însă nu aveam control asupra propriilor mișcări.

Izzy reușise să se scoale în picioare, iar acum se îndepărta de mine poticnindu-se. Spatele ei se lovi bufnind de un copac, și m-am văzut lipindu-i lama sabiei de gât.

Chiar când începuse să-mi sară țăndăra în minte, am simțit triumful lui Elodie izbucnind în interiorul meu.

„Ieși!” am țipat în tăcere. „N-aș împărți nici măcar un dormitor cu tine, darămite propriul corp!”

„Nici gând!” fu singura ei replică.

– Acum ești cu totul în puterea mea, m-am auzit mârâind către Izzy. Așa că ori îmi spui unde e mama, ori te fac șîș-kebab. Tu alegi!